

ການແຂ່ງຂັນຂອງຊີວິດ

ໂດຍ ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເຊົ້າມື້ນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຢາກກ່າວກັບທ່ານເລື່ອງຄວາມຈິງນິລັນດອນ— ເປັນຄວາມຈິງທີ່ຈະເລີ່ມສ້າງຊີວິດຂອງເຮົາ ແລະ ພາເຮົາກັບໄປບ້ານດ້ວຍຄວາມປອດໄພ.

ໃນທຸກບ່ອນ, ຜູ້ຄົນຫົວໂຫຍ. ຍົນກໍໄດ້ທຽວສິ່ງຄົນ ໂດຍສານຕະຫລອດທົ່ວໂລກ, ຂ້າມນ້ຳຂ້າມທະເລ ເພື່ອວ່າຈະໄດ້ໄປຮ່ວມການປະຊຸມທຸລະກິດ, ມີພັນທະທີ່ຈະຈັດການ, ບ່ອນທ່ອງທ່ຽວທີ່ຈະໄປຊົມ, ຫລື ຄອບຄົວທີ່ຈະໄປຢ້ຽມຢາມ. ຖະໜົນຫົນທາງມີຢູ່ທຸກບ່ອນ—ຮ່ວມທັງທາງໃຫຍ່, ທາງຈ້າງ, ແລະ ທາງດ່ວນ— ໃຫ້ລົດຫລາຍລ້ານຄັນເດີນຜ່ານ, ແລະ ໃຫ້ຄົນຫລາຍຄົນນຳໃຊ້, ໄປໆມາໆ ເບິ່ງຄືວ່າບໍ່ເຄີຍຂາດສາຍຈັກເທື່ອ, ຕ່າງກໍມີເຫດຜົນຂອງໃຜມັນໃນການເດີນທາງໃນແຕ່ລະວັນ.

ໃນຊີວິດທີ່ຜ່ານໄປຢ່າງວ່ອງໄວນີ້ ເຮົາເຄີຍຢູ່ດິດບິດໜຶ່ງບໍ່ ເພື່ອຄິດໄຕ່ຕອງ—ຫລື ຄິດກ່ຽວກັບຄວາມຈິງ ທີ່ບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດ?

ເມື່ອປຽບທຽບໃສ່ກັບຄວາມຈິງນິລັນດອນ, ຄຳຖາມ ແລະ ຄວາມເປັນຫວ່າງສ່ວນຫລາຍກ່ຽວກັບຊີວິດ ປະຈຳວັນແມ່ນເປັນເລື່ອງບໍ່ສຳຄັນ ເຊັ່ນ ເຮົາຊົມໃຈຫຍັງມີແລງນີ້? ເຮົາຄວນທາສິໃດໃສ່ຫ້ອງຮັບແຂກ? ເຮົາຕ້ອງເອົາລູກຊາຍໄປເຂົ້າຫລິ້ນຕະບານບໍ່? ຄຳຖາມເຫລົ່ານີ້ ແລະ ອື່ນໆອີກຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນຈະກາຍ ເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ສຳຄັນເມື່ອຄົນທີ່ເຮົາຮັກໄດ້ຮັບບາດເຈັບ, ເມື່ອການເຈັບເປັນເກີດຂຶ້ນໃນບ້ານທີ່ແຂງແຮງ, ເມື່ອມີການປ່ວຍໂຊໜັກ. ແລ້ວເຮົາຈະເອົາໃຈໃສ່ຫລາຍຂຶ້ນ, ເຮົາຈະສາມາດພິຈາລະນາວ່າ ອັນໃດສຳຄັນ ແລະ ອັນໃດເປັນເລື່ອງເລັກນ້ອຍ.

ບໍ່ດົນມານີ້ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມສະຕີຄົນໜຶ່ງຜູ້ໄດ້ທຶນກັບພະຍາດຮ້າຍແຮງເປັນເວລາຫລາຍກວ່າສອງປີແລ້ວ. ນາງໄດ້ບອກວ່າກ່ອນໜ້ານັ້ນ, ແຕ່ລະມື້ນາງໄດ້ຫຍຸ້ງກັບພາລະຕ່າງໆ ເຊັ່ນທຳຄວາມສະອາດບ້ານ ແລະ ຈັດແຕ່ງປະດັບປະດາເຮືອນດ້ວຍສິ່ງຂອງທີ່ສວຍງາມ. ນາງໄດ້ໄປເສີມສວຍສອງເທື່ອຕໍ່ອາທິດ ແລະ ໃຊ້ເວລາ ແລະ ເງິນຄຳເພື່ອຊອກຫາເສື້ອຜ້າຜົມໃໝ່. ດົນໆນາງຈຶ່ງໃຫ້ລູກຫລານມາຫລິ້ນເຮືອນ ເພາະເປັນຫວ່າງຢ້ານວ່າສິ່ງຂອງອັນມີຄ່າຂອງນາງຈະແຕກເພພັງດ້ວຍມືອັນນ້ອຍໆຂອງເຂົາ.

ແລ້ວ ນາງໄດ້ຮັບຂ່າວທີ່ໜ້າວິຕົກບອກວ່າຊີວິດຂອງນາງຢູ່ໃນຂັ້ນອັນຕະລາຍ ແລະ ອາດມີຊີວິດຢູ່ໄດ້ບໍ່ດົນ. ນາງເວົ້າວ່າທັນທີທີ່ນາງໄດ້ຍິນຄຳລາຍງານຈາກທ່ານໝໍ, ນາງຈຶ່ງຮູ້ທັນທີວ່ານາງຢາກໃຊ້ເວລາທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງນາງກັບຄອບຄົວ ແລະ ໝູ່ເພື່ອນໃຫ້ຫລາຍເທົ່າທີ່ຈະຫລາຍໄດ້, ແລະ ໃຫ້ພຣະກິດຕິຄຸນເປັນຈຸດໃຈກາງໃນຊີວິດຂອງນາງ, ເພາະສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດໃນຊີວິດຂອງນາງ.

ເຮົາຈະມີຄວາມແຈ້ງແຈ້ງເຊັ່ນນັ້ນ ບໍ່ວ່າໃນເວລາໃດກໍເວລາໜຶ່ງ, ບາງເທື່ອອາດບໍ່ເກີດຂຶ້ນໃນທາງທີ່ຕົນເຮົາເຮົາຈະເຫັນໄດ້ຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງວ່າສິ່ງໃດສຳຄັນທີ່ສຸດຢູ່ໃນຊີວິດເຮົາ ແລະ ເຮົາຄວນດຳລົງຊີວິດຢ່າງໃດ.

ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ກ່າວວ່າ:

“ຢ່າທ້ອນໂຮມຊັບສິນບັດໄວ້ສຳລັບຕົນເອງໃນແຜ່ນດິນໂລກນີ້, ຊຶ່ງເປັນບ່ອນມອດ ແລະ ຂີ້ໝ້ຽງກັດກິນໄດ້ ແລະ ໂຈນເຈາະລັກເອົາໄດ້:

“ແຕ່ຈົ່ງທ້ອນໂຮມຊັບສິນບັດສຳລັບຕົນໄວ້ໃນສະຫວັນ, ບ່ອນທີ່ມອດ ແລະ ຂີ້ໝ້ຽງກັດກິນບໍ່ໄດ້ ແລະ ໂຈນເຈາະລັກເອົາບໍ່ໄດ້:

“ເພາະຊັບສິນບັດຂອງເຈົ້າຢູ່ທີ່ໃດ ໃຈຂອງເຈົ້າກໍຢູ່ທີ່ນັ້ນ.”¹

ໃນເວລາທີ່ເຮົາຄຸ້ນຄົດ ຫລື ຕ້ອງການຫລາຍທີ່ສຸດ, ຈິດວິນຍານຂອງມະນຸດຈະອ້ອນວອນຫາສະຫວັນ, ສະແຫວງຫາຄຳຕອບຈາກສະຫວັນໃຫ້ແກ່ຄຳຖາມອັນສຳຄັນທີ່ສຸດກ່ຽວກັບຊີວິດ: *ເຮົາມາຈາກໃສ? ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງມາຢູ່ນີ້? ເຮົາຈະໄປໃສຫລັງຈາກຊີວິດນີ້?*

ຄຳຕອບສຳລັບຄຳຖາມເຫລົ່ານີ້ ບໍ່ມີຢູ່ໃນປຶ້ມບົດຮຽນຕ່າງໆ, ຫລື ໃນອິນເຕີແນັດ. ຄຳຖາມເຫລົ່ານີ້ ບໍ່ແມ່ນສຳລັບຊີວິດມະຕະນິເທົານັ້ນ, ມັນຮ່ວມດ້ວຍນິລັນດອນນຳອີກ.

ເຮົາມາຈາກໃສ? ທຸກຄົນຈະຄິດແນວນີ້, ຫລື ຖາມແນວນີ້.

ອັກຄະສາວິກໂປໂລໄດ້ບອກຊາວອາແຖນວ່າ “ພວກເຮົາເປັນເຊື້ອສາຍຂອງພຣະເຈົ້າ.”² ເມື່ອເຮົາຮູ້ວ່າ ຮ່າງກາຍຂອງເຮົາເປັນເຊື້ອສາຍຂອງພໍ່ແມ່ຂອງເຮົາຢູ່ໃນໂລກ, ແລ້ວເຮົາຕ້ອງຄື້ນຄວ້າຄຳເວົ້າຂອງໂປໂລ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະກາດວ່າ ວິນຍານກັບຮ່າງກາຍເປັນຈິດວິນຍານຂອງມະນຸດ.³ ດັ່ງນັ້ນ ວິນຍານຈຶ່ງເປັນເຊື້ອສາຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຂຽນພຣະທຳເຮັດເຮົາໄດ້ເອີ້ນພຣະອົງວ່າ “ພຣະບິດາແຫ່ງວິນຍານ.”⁴ ວິນຍານຂອງມະນຸດທັງປວງເປັນບຸດ ແລະ ທິດາທີ່ຖືກກຳເນີດຂອງພຣະອົງ.⁵

ເຮົາໄດ້ສັງເກດເຫັນຖ້ອຍຄຳອັນດົນໃຈຂອງນັກກະວີຜູ້ໜຶ່ງ ທີ່ໄດ້ຂຽນກາບກອນກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້, ເປັນຂ່າວສານທີ່ປະທັບໃຈ ແລະ ກະຕຸ້ນຄວາມຄິດ. ທ່ານວິວລຽມ ເວີດສະເວີດ ໄດ້ຂຽນເຖິງຄວາມຈິງນີ້ວ່າ:

ການເກີດຂອງເຮົາຄືການນອນຫລັບ ແລະ ລືມໄປ:

ຈິດວິນຍານຢູ່ໃນຕົວເຮົາຄືກັນກັບດວງດາວ,

ເຄີຍເປັນຢູ່ກ່ອນແລ້ວໃນສະຖານທີ່ອື່ນ,

ແລະ ມາຈາກແດນໄກ:

ເຮົາບໍ່ໄດ້ລືມທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ,

ແລະ ບໍ່ໄດ້ໝົດສິ່ງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ,

ແຕ່ເຮົາມີຄວາມສາມາດຕິດມານຳ

ຈາກພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ເປັນບ້ານຂອງເຮົາ:

ສະຫວັນຢູ່ໃກ້ໆຕອນເຮົາເປັນທາລິກ!⁶

ພໍ່ແມ່ກໍໄດ້ໄຕ່ຕອງໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນທີ່ຈະສອນ, ດົນໃຈ, ແລະ ໃຫ້ການຊີ້ນຳ, ນຳພາ, ແລະ ເປັນຕົວຢ່າງ. ແລະ ໃນຂະນະທີ່ພໍ່ແມ່ໄຕ່ຕອງ, ລູກໆ—ໂດຍສະເພາະຄົນໜຸ່ມ—ຈະຖາມຄຳຖາມ ອັນສຳຄັນນີ້ວ່າ ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງມາຢູ່ນີ້? ຕາມທຳມະດາແລ້ວ, ຄຳຖາມນັ້ນຈະກ່າວຢູ່ໃນໃຈວ່າ ເປັນຫຍັງ ເຮົາຈຶ່ງມາຢູ່ນີ້?

ເຮົາຄວນມີຄວາມກະຕັນຍູຫລາຍພຽງໃດຕໍ່ພຣະຜູ້ສ້າງທີ່ໄດ້ຈັດຕຽມໂລກນີ້ ແລະ ໄດ້ສົ່ງເຮົາມາພ້ອມກັບໃຫ້ເຮົາລົມການເປັນຢູ່ນາກ່ອນຂອງເຮົາ ເພື່ອວ່າເຮົາຈະໄດ້ຮັບການທົດສອບ, ແລະ ມີໂອກາດທີ່ຈະພິສູດຕົວເຮົາເອງ, ເພື່ອວ່າເຮົາຈະເໝາະສົມສຳລັບທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕຽມໄວ້ໃຫ້ເຮົາ.

ທີ່ຈິງແລ້ວ, ຈຸດປະສົງຕົ້ນຕໍຂອງການເປັນຢູ່ໃນໂລກຂອງເຮົາ ແມ່ນເພື່ອຮັບເອົາຮ່າງກາຍທີ່ມີເນື້ອໜັງ ແລະ ກະດູກ. ເຮົາຍັງໄດ້ຮັບອຳເພີໃຈນຳອີກ. ໃນຫລາຍວິທີທາງເປັນພັນໆ, ເຮົາມີສິດທິພິເສດທີ່ຈະເລືອກສຳລັບຕົວເອງ. ຢູ່ທີ່ນີ້ ເຮົາໄດ້ຮຽນນຳນາຍທີ່ເຄັ່ງຄັດ. ເຮົາຮູ້ຈັກວ່າອັນໃດດີ ອັນໃດຊົ່ວ. ເຮົາຮູ້ຈັກວ່າອັນໃດຂົນ ອັນໃດຫວານ. ເຮົາຄົ້ນພົບວ່າການກະທຳທຸກຢ່າງຂອງເຮົາມີຜົນສະທ້ອນຕາມມາທິຫລັງ.

ໂດຍການເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຮົາຈະເໝາະສົມສຳລັບ “ຜາສາດ” ທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວເຖິງຕອນພຣະອົງປະກາດວ່າ: “ໃນຜາສາດຂອງພຣະບິດາຂອງເຮົາມີທີ່ຢູ່ຫລາຍປ່ອນ. ... ເຮົາໄປຈັດຕຽມປ່ອນໄວ້ສຳລັບພວກເຈົ້າ ... ເຮົາຢູ່ທີ່ໃດ, ພວກເຈົ້າກໍຈະຢູ່ທີ່ນັ້ນຄືກັນ.”⁷

ເຮົາມາສູ່ຊີວິດມະຕະ “ດ້ວຍຄວາມສາມາດທີ່ຕິດມານຳ,” ແລະ ຊີວິດກໍດຳເນີນຕໍ່ໄປຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ. ເດັກນ້ອຍຈະກາຍເປັນໜຸ່ມ, ແລະ ການເປັນຜູ້ໃຫຍ່ກໍມາເຖິງຢ່າງໄວວາ. ຈາກປະສົບການ, ເຮົາຮຽນທີ່ຈະອົງຕໍ່ສະຫວັນເພື່ອການນຳພາ ໃນຂະທີ່ເຮົາເດີນໄປຕາມເສັ້ນທາງແຫ່ງຊີວິດຂອງເຮົາ.

ພຣະເຈົ້າ, ພຣະບິດາຂອງເຮົາ, ແລະ ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາ, ໄດ້ໝາຍທາງໄວ້ໃຫ້ເຮົາເພື່ອຈະໄດ້ໄປເຖິງຄວາມດີພ້ອມທຸກຢ່າງ. ພວກພຣະອົງໄດ້ສັນຍານໃຫ້ເຮົາຕິດຕາມຄວາມຈິງນິລັນດອນ ແລະ ກາຍເປັນຄົນດີພ້ອມທຸກຢ່າງ, ດັ່ງທີ່ພວກພຣະອົງເປັນ.⁸

ອັກຄະສາວິກໂປໂລໄດ້ປຽບທຽບຊີວິດໃສ່ກັບການແຂ່ງຂັນ. ເພິ່ນໄດ້ຊຸກຂວນຊາວເຮັບເຮົາວ່າ, “ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງຊັດຖືມ ... ຄວາມຕິດບາບທີ່ຕິດແໜ້ນໂດຍງ່າຍ, ແລະ ຈົ່ງພາກັນແລ່ນດ້ວຍຄວາມພາກພຽນພະຍາຍາມ.”⁹

ໃນຄວາມກະຕືນລີລິ້ນຂອງເຮົາ, ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງຢາເນີນເສີຍຈາກຄຳແນະນຳຂອງພຣະທຳປັນຍາຈານທີ່ວ່າ: “ນັກແລ່ນໄວບໍ່ແມ່ນຈະໄດ້ຊະນະໃນການແຂ່ງຂັນສະເໝີໄປ. ຄົນກ້າຫານຫລາຍ ບໍ່ແມ່ນຈະຕິຊະນະໃນສະໜາມຮົບສະເໝີໄປ.”¹⁰ ຕາມຈິງແລ້ວ ລາງວັນຈະເປັນຂອງຜູ້ທີ່ອົດທົນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ.

ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຄິດເຖິງການແຂ່ງຂັນຂອງຊີວິດ, ຂ້າພະເຈົ້າມັກຈະຈື່ຈຳການແຂ່ງຂັນອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ຈາກຕອນທີ່ຍັງນ້ອຍ. ໝູ່ເພື່ອນກັບຂ້າພະເຈົ້າຈະໃຊ້ມິດງົບຂອງພວກເຮົາຄວັດໄມ້ ເຮັດເປັນເຮືອນ້ອຍ. ເມື່ອຕິດຜ້າໃບສາມຫລ່ຽມໃສ່ແລ້ວ, ທຸກຄົນຈະວາງເຮືອລົງໃນນ້ຳ ເພື່ອແຂ່ງເຮືອກັນໃນບ່ອນນ້ຳໄຫລແຮງ ຢູ່ແມ່ນ້ຳໂພຣໂວ ຢູທາ. ແລ້ວພວກເຮົາຈະແລ່ນໄປຕາມແຄມຝັ່ງເບິ່ງເຮືອລ່າມ້ອຍໆເຫລົ່ານັ້ນໄຫລໄປ ຕາມກະແສນ້ຳຢ່າງວ່ອງໄວ ແລະ ບາງເທື່ອກໍລ່ອງໄປຢ່າງຊ້າໆໃນບ່ອນນ້ຳເລິກ.

ໃນລະຫວ່າງການແຂ່ງຂັນນັ້ນ, ເຮືອລ່າໜຶ່ງໄດ້ອອກໜ້າທຸກລ່າ ມື້ໆໜ້າໄປຫາຈຸດເສັ້ນໄຊ. ແຕ່ໃນທັນທີ ທັນໃດນັ້ນ, ກະແສນ້ຳໄດ້ພາມັນໄປໃກ້ນ້ຳວຽນ, ແລ້ວເຮືອລ່ານັ້ນໄດ້ຂວ້າມ, ມັນໄຫລວຽນວົນຢູ່ໃນນ້ຳ ບໍ່ສາມາດຫາທາງອອກໄປຫາສະແກນນ້ຳສາຍໃຫຍ່. ໃນທີ່ສຸດມັນໄດ້ໄຫລໄປຢູ່ບ່ອນໜຶ່ງເຫລືອແຕ່ ຊາກເຮືອຂ້ອງຢູ່ກັບແໜ.

ເຮືອໄມ້ລ່ານັ້ນບໍ່ມີສິ່ງຄືຈຸນ, ບໍ່ມີຫາງເສືອຂອງເຮືອເພື່ອຊີ້ທາງ, ແລະ ບໍ່ມີເຄື່ອງຈັກ. ພຽງແຕ່ອີງຕໍ່ ກະແສນ້ຳ—ລ່ອງໄປຕາມເສັ້ນທາງທີ່ງ່າຍໆ.

ບໍ່ຄືກັນກັບເຮືອນ້ອຍລ່ານັ້ນ, ເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກສະຫວັນເພື່ອນຳພາເສັ້ນທາງຊີວິດຂອງເຮົາ. ເຮົາມາສູ່ໂລກມະຕະນີ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ລ່ອງໄປຕາມກະແສຂອງຊີວິດ ແຕ່ດ້ວຍພະລັງທີ່ຈະຄິດ, ໃຫ້ເຫດຜົນ, ແລະ ບັນລຸຜົນສຳເລັດ.

ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນບໍ່ໄດ້ວາງເຮົາໄວ້ໃນເສັ້ນທາງນິລັນດອນ ໂດຍປາດສະຈາກການຊີ້ນຳຈາກພຣະອົງ ເພື່ອຈະສາມາດກັບໄປຫາພຣະອົງດ້ວຍຄວາມປອດໄພ. ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວເຖິງການອະທິຖານ. ຂ້າພະເຈົ້າ ກ່າວເຖິງສຽງຊື່ມອ້ນແຜ່ວເບົານຳອີກ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ເຄີຍເນີນເສີຍຈາກພຣະຄຳພີທີ່ສັກສິດ, ຊຶ່ງບັນຈຸພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ຖ້ອຍຄຳຂອງສາດສະດາ—ຊຶ່ງຊ່ອຍເຮົາໃຫ້ໄປເຖິງເສັ້ນໄຊ ດ້ວຍຄວາມສຳເລັດຜົນ.

ໃນບາງໄລຍະຢູ່ໃນຊີວິດມະຕະຂອງເຮົາ, ເຮົາຈະເດີນໄປແບບບໍ່ແນ່ນອນໃຈ, ຍິ້ມແບບບໍ່ຫວານຊິນ, ເຈັບປວດກັບການປ່ວຍໂຊ—ຄວາມໜຸ່ມແໜ້ນໄດ້ຜ່ານໄປ, ຄວາມເຖົ້າແກ່ເລື່ອນເຂົ້າມາໃກ້, ແລະ ວັນອັນເຍືອກເປັນຈະມາເຖິງ, ຊຶ່ງເຮົາເອີ້ນວ່າ ຄວາມຕາຍ.

ທຸກຄົນທີ່ຮອບຄອບ ຈະຖາມຕົນເອງຄຳຖາມທີ່ໂປບໄດ້ຖາມທີ່ວ່າ: “ຖ້າຄົນຕາຍແລ້ວ ເຂົາຈະຄົນມີຊີວິດອີກບໍ່?”¹¹ ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຮົາອາດພະຍາຍາມລົມຄຳຖາມນີ້, ແຕ່ມັນຈະກັບຄືນມາອີກ. ຄວາມຕາຍຈະມາຫາທຸກຄົນ. ມັນມາຫາຄົນເຖົ້າແກ່ໃນຕອນທີ່ເຂົາເຈົ້າຢ່າງໄປດ້ວຍຄວາມເມື່ອຍລ້າ. ມັນມາຫາຄົນຢູ່ໃນໄວກາງຄົນ. ບາງເທື່ອມັນກໍກຳຈັດສຽງຫົວຂອງເດັກນ້ອຍ.

ຊີວິດຈະຍິນຍົງຢູ່ຕໍ່ໄປຫລັງຈາກຄວາມຕາຍບໍ່? ຄວາມຕາຍເປັນທີ່ສຸດຂອງທຸກຄົນບໍ່? ຣໍເບີດ ບະແລັດຝອດ, ໃນປື້ມຂອງລາວ ຊື່ວ່າ *God and My Neighbor*, ມີຖ້ອຍຄຳຕິດມານຳ ເຖິງການຍອມຮັບຄວາມເຊື່ອຖືຂອງຊາວຄິດສະຕຽນ ເຊັ່ນວ່າ ພຣະເຈົ້າ, ພຣະຄິດ, ການອະທິຖານ, ແລະ ໂດຍສະເພາະຄວາມອະນະຕະ. ລາວໄດ້ຢືນຢັນຢ່າງກ້າຫານວ່າ ຄວາມຕາຍເປັນທີ່ສຸດຂອງການເປັນຢູ່ຂອງເຮົາ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດໃຫ້ຫລັກຖານ. ແລ້ວມີສິ່ງໜຶ່ງທີ່ແປກປະຫລາດໄດ້ເກີດຂຶ້ນ. ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖືຂອງລາວໄດ້ແຕກສະຫລາຍເປັນສອງທຸລີ. ລາວຖືກປະໃຫ້ຢູ່ແບບເປົ່າແປນ ແລະ ປະລາໄຊ. ແລ້ວລາວໄດ້ກັບຄືນມາສູ່ຄວາມເຊື່ອອີກ ຊຶ່ງລາວເຄີຍເວົ້າເຍາະເຍີ້ຍ ແລະ ປະຖິ້ມໄປ. ແມ່ນຫຍັງພາໃຫ້ເກີດການປ່ຽນແປງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້? ພັນລະຍາຂອງລາວໄດ້ຕາຍໄປ. ດ້ວຍຫົວໃຈອັນຊອກຊຳ້, ລາວໄດ້ເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງເບິ່ງພັນລະຍາຜູ້ໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວຂອງລາວ. ລາວໄດ້ຫລຽວເບິ່ງໜ້າທີ່ລາວຮັກສຸດແສນ. ເມື່ອອອກມາ, ລາວໄດ້ເວົ້າກັບໝູ່ເພື່ອນວ່າ: “ແມ່ນນາງ, ແຕ່ເບິ່ງແລ້ວພັດບໍ່ແມ່ນນາງ. ທຸກສິ່ງໄດ້ປ່ຽນໄປ. ສິ່ງທີ່ເຄີຍມີຢູ່ໃນນັ້ນໄດ້ຖືກເອົາໜີໄປ. ນາງບໍ່ເໝືອນເດີມ. ແມ່ນຫຍັງທີ່ໜີໄປ ຖ້າບໍ່ແມ່ນຈິດວິນຍານ?”

ຕໍ່ມາລາວໄດ້ຂຽນວ່າ: “ຄວາມຕາຍບໍ່ເປັນດັ່ງທີ່ຜູ້ຄົນຄາດຄິດ. ມັນຄືການໄປຫາຫ້ອງອື່ນ. ຢູ່ໃນຫ້ອງນັ້ນ ເຮົາຈະພົບເຫັນ ... ຍິງ ແລະ ຊາຍ ແລະ ເດັກນ້ອຍທີ່ເຮົາຮັກ ແລະ ໄດ້ເສຍໄປ.”¹²

ອ້າຍເອ້ອຍນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເຮົາຮູ້ວ່າຄວາມຕາຍບໍ່ໄດ້ເປັນທີ່ສຸດ. ຄວາມຈິງນີ້ໄດ້ຖືກສອນໂດຍສາດສະດາທີ່ມີຊີວິດຢູ່ຕະຫລອດທຸກຍຸກທຸກສະໄໝ. ເຮົາກໍເຫັນມັນຢູ່ໃນພຣະຄຳພີທີ່ສັກສິດຂອງເຮົານຳອີກ. ໃນພຣະຄຳພີມັນອນເຮົາອ່ານຖ້ອຍຄຳທີ່ເຈາະຈົງ ແລະ ໃຫ້ການປອບ ໂຍນວ່າ:

“ບັດນີ້, ກ່ຽວກັບສະພາບຂອງຈິດວິນຍານລະຫວ່າງການຕາຍກັບການຟື້ນຄືນຊີວິດ—ຈິ່ງເບິ່ງ, ທູດໄດ້ເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກແກ່ພໍ່ວ່າ ວິນຍານຂອງມະນຸດທຸກຄົນນັ້ນທັນທີທີ່ອອກຈາກຮ່າງກາຍທີ່ເປັນມະຕະ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ວິນຍານຂອງມະນຸດທຸກຄົນ, ບໍ່ວ່າເຂົາຕິ ຫລື ຊົວ, ຍ່ອມຖືກນຳກັບບ້ານໄປຫາພຣະເຈົ້າຜູ້ປະທານຊີວິດໃຫ້ແກ່ເຂົາ.

ແລະ ເມື່ອນັ້ນເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນ, ຄິວິນຍານຂອງຜູ້ທີ່ຊ່ອຍທ່ານຈະຖືກຮັບເຂົ້າໃນສະພາບແຫ່ງຄວາມສຸກ, ຊຶ່ງເອີ້ນວ່າ ທີ່ສຸຂະເສີມ, ສະພາບຂອງການພັກຜ່ອນ, ສະພາບຂອງສັນຕິສຸກ, ຊຶ່ງບ່ອນນັ້ນພວກເຂົາຈະພັກຜ່ອນຈາກຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທັງໝົດ ພວກເຂົາ ແລະ ຈາກຄວາມກັງວົນ, ແລະ ຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈທຸກຢ່າງ.”¹³

ຫລັງຈາກພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ຖືກຄຶງ ແລະ ພຣະກາຍຂອງພຣະອົງໄດ້ຖືກວາງໄວ້ຢູ່ໃນອຸບໂມງເປັນເວລາສາມວັນ, ວິນຍານຂອງພຣະອົງໄດ້ເຂົ້າຄືນ. ຫົນທົ່ນປະຕູໄດ້ຖືກກົງອອກ, ແລະ ພຣະຜູ້ໄຖ່ທີ່ພິນຄິນຊິວິດໄດ້ສະເດັດອອກໄປ, ຫຸ້ມຫໍ່ດ້ວຍພຣະກາຍທີ່ເປັນອະມະຕະທີ່ມີເນື້ອໜັງ ແລະ ກະດູກ.

ຄຳຕອບຕໍ່ຄຳຖາມຂອງໂປບ ທີ່ວ່າ, “ຖ້າຄົນຕາຍແລ້ວ ເຂົາຈະຄືນມີຊີວິດອີກບໍ່?” ມາເຖິງເມື່ອນາງແມຣີ ແລະ ຄົນອື່ນໆ ໄດ້ມາຫາອຸບໂມງ ແລະ ໄດ້ເຫັນພູດສອງອົງທີ່ຮຸ່ງແຈ້ງກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ: “ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຊອກຫາຄົນເປັນຢູ່ໃນໝູ່ຄົນຕາຍ? ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຢູ່ທີ່ນີ້, ພຣະອົງເປັນຄົນມາສູ່ຊີວິດແລ້ວ.”¹⁴

ເຊັ່ນດຽວກັບພຣະຄຣິດໄດ້ເອົາຊະນະຫລຸມຝັງສິບ, ເຮົາທຸກຄົນກໍຈະພິນຄິນຊິວິດຄືກັນ. ນິຕິການໄຖ່ຂອງຈິດວິນຍານ. ໂປໂລໄດ້ຂຽນວ່າ: “ຮ່າງກາຍ ... ສຳລັບສະຫວັນກໍມີ ແລະ ຮ່າງກາຍສຳລັບແຜ່ນດິນໂລກກໍມີ: ແຕ່ວ່າສະຫງ່າລາສີຂອງຮ່າງກາຍສຳລັບໂລກກໍຢ່າງໜຶ່ງ.”¹⁵

ລັດສະໝີພາບຂອງຊັ້ນສູງຄືສິ່ງທີ່ເຮົາສະແຫວງຫາ. ມັນເປັນທີ່ປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເຮົາຢາກອາໄສຢູ່. ມັນເປັນບ່ອນທີ່ຄອບຄົວຢູ່ນຳກັນຊົ່ວນິລັນດອນ. ກ່ອນຈະໄດ້ພອນເຊັນນັ້ນ, ເຮົາຕ້ອງພະຍາຍາມ, ສະແຫວງຫາ, ກັບໃຈຕະຫລອດຊີວິດ, ແລະ ໃນທີ່ສຸດປະສົບຜົນສຳເລັດ.

ເຮົາມາຈາກໃສ? ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງມາຢູ່ນີ້? ເຮົາຈະໄປໃສຫລັງຈາກຊີວິດນີ້? ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຊອກຫາຄຳຕອບອີກແລ້ວ. ຈາກສ່ວນເລິກຂອງຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວມານັ້ນເປັນຄວາມຈິງ.

ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນປິຕິຍິນດີກັບຜູ້ທີ່ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງເປັນຫວ່າງນຳລູກຂອງພຣະອົງທຸກຄົນຜູ້ທີ່ຫລົງທາງໄປ, ຄົນໄວລຸ້ນທີ່ຊັກຊ້າ, ຄົນໜຸ່ມທີ່ອອກນອກທາງ, ແລະ ພໍ່ແມ່ຜູ້ບໍ່ເອົາໃຈໃສ່. ພຣະອາຈານໄດ້ກ່າວກັບຜູ້ຄົນເຫລົ່ານີ້, ແລະ ກ່າວກັບຄົນອື່ນໆນຳອີກວ່າ: “ຈົ່ງກັບມາ. ຈົ່ງຂຶ້ນມາ, ຈົ່ງເຂົ້າມາ. ກັບມາບ້ານ. ກັບມາຫາເຮົາ.”

ອາທິດໜ້ານີ້ເຮົາຈະສະເຫລີມສະຫລອງອິດສະເຕີແລ້ວ. ຄວາມຄິດຂອງເຮົາຈະໜ້າໄປຫາຊີວິດຂອງ
ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ, ການສືບພຣະຊົນຂອງພຣະອົງ, ແລະ ການພົ້ນຄິນຊີວິດຂອງພຣະອົງ. ໃນຖານະທີ່ເປັນ
ພະຍານພິເສດຂອງພຣະອົງ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ພຣະອົງຊົງພຣະຊົນ ແລະວ່າພຣະອົງໄດ້ລໍຖ້າ
ການກັບຕ່າງດ້ວຍຄວາມມີໄຊຂອງເຮົາ. ການກັບຄືນເຊັ່ນນັ້ນຈະເປັນຂອງເຮົາ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍອະທິຖານ
ດ້ວຍຄວາມຖ່ອມໃນພຣະນາມອັນສັກສິດຂອງພຣະອົງ—ແມ່ນແຕ່ພຣະເປຊູຄຣິດ, ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ ແລະ
ພຣະຜູ້ໃຫ້ຊີວິດເຮົາ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ມັດທາຍ 6:19–21.
2. ກິດຈະການ 17:29.
3. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 88:15.
4. ເຮັບເຣີ 12:9.
5. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 76:24.
6. William Wordsworth, *Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood* (1884), 23–24.
7. ໂປຣ໌ 14:2–3.
8. ເບິ່ງ ມັດທາຍ 5:48; 3 ນິໄຟ 12:48.
9. ເຮັບເຣີ 12:1.
10. ປັນຍາຈານ 9:11.
11. ໂປຣ 14:14.
12. ເບິ່ງ Robert Blatchford, *More Things in Heaven and Earth: Adventures in Quest of a Soul* (1925), 11.
13. ແອວມາ 40:11–12.
14. ລູກາ 24:5–6.
15. 1 ໂກຣິນໂທ 15:40.